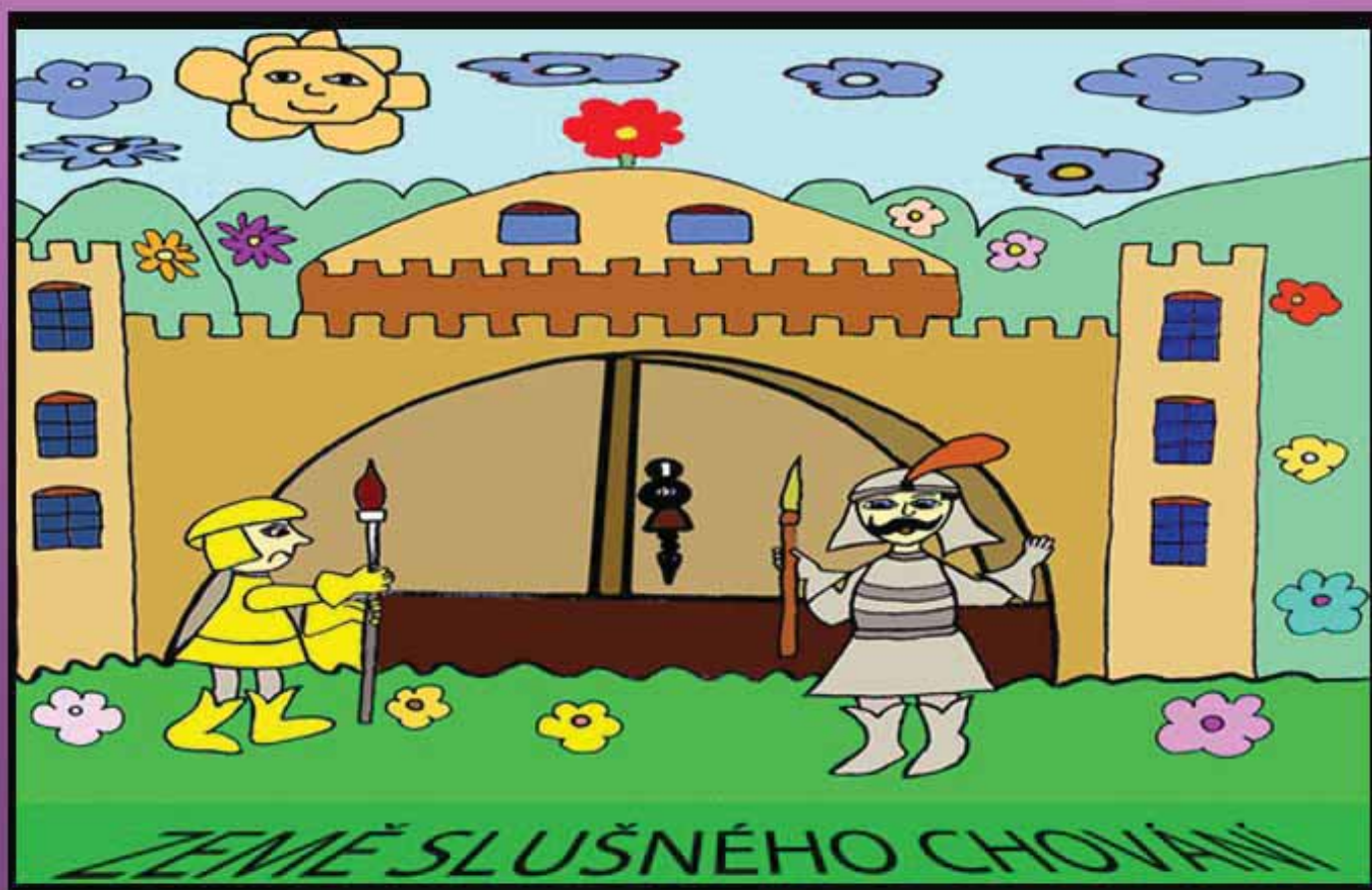

ŠKOLA SLUŠNÉHO CHOVÁNÍ PRO KLUKY A HOLKY

S EMILKEM

Myšpulíne, vidlička se drží
v levé ruce a nůž v pravé ruce!

OBSAH KNIHY ŠKOLA SLUŠNÉHO CHOVÁNÍ PRO KLUKY A HOLKY

S EMILKEM

	STR.
Jedeme k babičce a dědovi na prázdniny	5
Pohádka o Lilianě	7
Kamarád Marek	9
Slepice snědly náš oběd	10
Setkání s Emilkem.....	13
Květinová škola v Zemi slušného chování	16
Klobouk pro slona	20
Emilek měl nehodu	26
Zápas s Harykem.....	32
Medvěd zdraví brumláním.....	41
Slavnostní oběd	43
Zlobílek Edík a kouzelný prsten	46
Kde se může jezdit na kole a jak Emilek hledal Klárku.....	51
Slonice Noris.....	59
Pohádka o Levoručce pro Emilka.....	63
V cirkuse.....	65
Emilek a Deniska.....	67

V knize se dozvíme:

Jak upravíme stůl k obědu.....	10
Představování	
Kdo se představuje první.....	15
Kde se představujeme.....	20
Kdo mě může představit.....	21
Jak telefonujeme.....	25
Jak chodíme po chodníku a cyklistické stezce.....	27
Jak vcházíme do dveří.....	30
Jak se chováme u stolu.....	35
Zdravíme	
Kdo zdraví první	38
Jak zdravíme	39
Jak jíme palačinky.....	44
Jak se co jí.....	50
Kdy a jak mohou jezdit děti na kole	52
Dětské zlozvyky a nevhodné chování.....	56
Omluva	57
Podávání ruky	62
Jak se chová chlapec k dívce	68
Základní pravidla oslovování	71
Tykání a vykání	73

Chovej se k druhým tak,
jak si přeješ,
aby se oni chovali k Tobě

Jedeme k babičce a dědovi na prázdniny

Jmenuji se Klárka Potůčková. Je mně deset roků a chodím do čtvrté třídy. Mému bratrovi Ondřejovi je osm roků a chodí do druhé třídy. Čeká nás ještě několik prázdninových dnů, rodiče chtějí malovat celý byt a tak nás vypravili k babičce a dědovi. Ti bydlí v malém městečku, ale náš táta říká, že je to větší vesnice.

Doma bydlíme v paneláku, ale děda s babičkou mají domek, zahradu a několik zvířátek. Blízko je pole, ale i louky a les. Vždycky to tam voní prázdninami, protože škola je daleko.

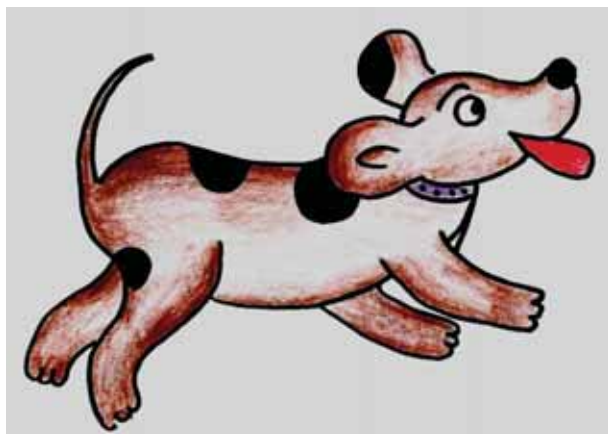
Maminka nám nabalila dvě menší tašky a Ondra si vzal svůj foťák, bez něj nikam na cesty nejede. Za hodinku jsme už stáli před domkem dědy a babičky.

Děda vyměnil u vrátek zvonek, má zvonit několik melodií, ale byl asi pořádně nachlazený. Drnčel a navíc i koktal.

Když jsme se s babičkou a dědou přivítali, šli jsme s Ondřejem na zahradu pozdravit psa Haryka, kočku Mícu a hlavně zjistit, jestli babička zavřela do kurníku na zámek kohouta Bivoje.

Haryk skákal radostí o sto šest, Micka nás pozorovala ze střechy dřevníku a Bivoj, ze kterého mám veliký strach, nikde. Když jsme byli u babičky a dědy naposledy a hráli si na schovávanou, vletěl mně Bivoj na hlavu a začal mně do ní klovat.

Křičela jsem jako o život. Babička vyběhla, vzala proutek, který měla na Bivoje připravený. Jen ho Bivoj uviděl, vběhl do kurníku. Děda ho tam zavřel a řekl, že bude mít domácí vězení. Babička zkontrolovala moji hlavu, ale měla jsem tam jen červené flíčky.

Proto jsem si šla k babičce ověřit, že je Bivoj zavřený, ale ta řekla: „Nemusíš se ho už bát! Byla z něj dobrá nudlová polévka!“

Ještě, že jsem ji nemusela jíst! Nemohla bych se na ni ani podívat. Byla bych raději hladem.

Pohádka o Lilianě

Večer jsme ulehli do pokojíčku v podkroví. Když nám přišla babička dát dobrou noc, řekl Ondra:

„Babíí, řekni nám nějakou pohádku!“

„Scházelo ti v té větě, Ondrášku, jedno kouzelné slovíčko,“ řekla babička, „a tak ti povím o něm pohádku.“

Narodila se jedna holčička a dostala jméno Liliana. Brzy začala mluvit a dokázala si o všechno říct. „Maminko, mám žízeň!“ a sestřičce poroučela: „Zavaž mně tkaničky u bot!“

Nejdříve jí všichni vyhověli, protože byla malá. Později ji začali učit dvě čarovná slůvka: „DĚKUJI“ a „PROSÍM.“ Ale Liliana je nedokázala vyslovit. Její pusinka se nezastavila, pořád něco povídala, ale ta dvě slůvka ne a ne říct.

